

‘Mijn vader leidde een dubbelleven’

Wie de vader van Ronald ter Hoeven (48) is, daar liet zijn moeder nooit iets over los. Ook de redactie van *Spoorloos* liep vast, tot in december een kistje met brieven tevoorschijn kwam. Vanaf dat moment raakte alles in een stroomversnelling. Ronalds vader bleek met een groot geheim te leven.

Ronald: ‘We zaten aan tafel met mijn moeder Jenny, mijn vrouw Nicole, onze dochter Dante van toen vijf en ik. Ineens hoorden we Dantes heldere stemmetje zeggen: “Maar oma, hoe zit het dan met opa?” Mijn moeder reageerde op de voor haar typerende manier: ze praatte eroverheen. Ik voelde boosheid opwellen. Dante heeft er recht op te weten hoe het zit met haar opa, ik heb er recht op te weten hoe het zit met mijn vader. Daar, op dat moment, ik was toen 43, ging de knop om: en nu wil ik het weten ook.’

Ronald heeft zijn vader nooit gekend, hij groeit op bij zijn moeder en oma. Als Jenny een paar maanden zwanger is van Ronald, scheidt ze van haar man. Heel close met zijn moeder is Ronald niet. ‘Ik was emotioneel veel hechter met mijn oma, zij was echt mijn tweede moeder. Ik kan me ook niet herinneren dat mijn moeder me ooit geknuffeld heeft. Toch was ze wel gek op me en was alleen het beste goed genoeg. Maar mijn komst heeft haar ook narigheid gebracht.

Ze was heel actief in de Nederlands Hervormde Kerk, daar deed ze aan toneel, aan jeugdkampen, van alles. Dat is volledig verbroken toen ze scheidde en ik geboren werd.’

Volledig nieuw

Ronald is een jaar of vijf als hij beseft dat iedereen een vader heeft, maar hij niet. Hij vraagt ernaar, maar Jenny houdt haar lippen stijf op elkaar. ‘Ik had al snel door dat ik er niet te veel naar moest vragen, want dat leidde tot niets. Ze was er een meester in om van onderwerp te veranderen en ik voelde aan alles dat ze er niet over wilde praten, dus ik maakte het haar niet al te moeilijk. Wel ben ik vanaf toen mijn eigen verhaal gaan bouwen. Met de flarden informatie die ik op de een of andere manier toch had opgevangen. Dat mijn vader een ingenieur was, dat hij uit Duitsland kwam en dat hij al heel jong was overleden. Die verhalen waren mijn schild naar de buitenwereld.’

Als Ronald een relatie krijgt met Nicole, verandert er veel. ‘Nicole komt uit een hecht gezin waar ’s middags gezamenlijk thee en ’s avonds met z’n

allen koffie werd gedronken. Ik dacht: hee, wat is dit? Wat leuk is dit! Het was volledig nieuw voor me.' Ook Nicole wil graag weten hoe het zit met Ronalds vader en als ze drie jaar geleden weer eens bij Jenny aan-dringt, komt Ronalds moeder totaal onverwacht met een antwoord. 'Ze vertelde ons dat mijn vader een Duitser was en dat hij Alfred heette. Ik was echt geschokt dat ze nu wél antwoord gaf aan Nicole, terwijl ze dat mij nooit zo rechtstreeks had verteld. Met een daarna gaf ze me twee foto's. Op één daarvan heeft mijn vader me op schoot en ben ik ongeveer een jaar. Het was een enorm emotioneel moment. Dan ben je veertig jaar en dan zie je voor het eerst een foto van je vader. Het voelde alsof ik hem kende. Ik zag trekken van mezelf terug, het leek zelfs of ik in de foto zijn karakter herkende. Die foto liet zien dat ik écht een vader had. Er schoot van alles door me heen. Ik dacht: waarom heb ik die foto's nooit eerder gezien? Waarom nu? En ook: is dat mijn vader wel? Maar ze zei: "Dit is de vader van Ronald." En daarna vertelde ze dat hij was overleden. Eerst had ze het over een duikongeluk op vakantie, daarna vertelde ze weer dat hij tijdens zijn werk was omgekomen.'

Laatste familielid

Als in die periode blijkt dat Jenny de ziekte van Alzheimer heeft, is dat voor Ronald een extra reden om door te gaan met zijn zoektocht. Niet alleen omdat Jenny er dan geen weet van hoeft te hebben, maar ook omdat zij zijn laatste familielid is, afgezien van zijn dochter Dante en zoons Mads en Tord. Ronald meldt zich aan bij het Fiom, maar als hij drie jaar later nog geen steek verder is gekomen, schrijft hij in 2012 een brief aan *Spoorloos*. Maar tot grote ergernis van de redactie vindt ook *Spoorloos* niets. Inmiddels gaat het zo slecht met Jenny dat ze moet worden opgenomen in een verpleegtehuis. Bij het opruimen van Jenny's huis vindt Nicole, onder in haar kledingkast, een ijzeren kistje. Dat op slot zit. Heel toevallig heeft zoon Mads net een sleutelverzameling aangelegd. Hij kijkt eens naar het slot, rommelt tussen zijn sleutels, zegt: 'Deze moet je hebben' en het slot gaat in één keer open. Het kistje is gevuld met brieven. Van Ronalds vader aan zijn moeder, maar óók met brieven van de echtgenote van Ronalds vader aan Jenny. 'Dat mijn vader getrouwd was, wist ik al van eerder spoorwerk, en daar vonden we nu het bewijs van. In een van de brieven stond dat mijn moeder en zijn echtgenote, met wie hij twee zonen had, niet de enige vrouwen in het

'Bizar: mijn vader is verdronken, ik zit in de zwemlesbranche'

leven van mijn vader waren. Daarvóór was hij ook al getrouwd geweest en ook in dat gezin had hij twee kinderen. De echtgenote schreef aan mijn moeder dat ze diep teleurgesteld was in haar man, en dat ze wist dat mijn moeder ook een kind van hem had. In de brieven stond dat ze nooit met hem aan kinderen had moeten beginnen. Het bleek zelfs zo te zijn dat haar jongste zoon bijna even oud is als ik, misschien zelfs nog jonger; heel bizar. Uit de brieven bleek ook dat ze gingen scheiden en dat hij alweer een nieuwe vriendin had. Door die brieven kwam ik veel meer over mijn vader te weten en besepte ik dat hij een dubbel-leven heeft geleid. Dat is moeilijk ja, die wetenschap. Maar als ik een beetje naar mezelf kijk, dan denk ik dat hij meer een emotioneel dan een rationeel mens was. Dat hij makkelijk contacten legde – dat doe ik namelijk ook –, maar dat hij niet sterk genoeg was om alle verleidingen in het leven te weerstaan. In een van de brieven die hij aan mijn moeder schreef, stond dat hij het allemaal niet meer wist en dat hij er een puinhoop van had gemaakt.'

Geluksgevoel

Ronald leest de brieven en beseft dat hij *Spoorloos* op de hoogte moet brengen van de nieuwe informatie. 'Ik hoop dat *Spoorloos* me kan vertellen wat er precies is gebeurd in het leven van mijn vader. Dat is het belangrijkste. En als ik er dan ook nog wat familie bij zou krijgen, dat zou helemaal geweldig zijn.' Er is nog iets wat duidelijk wordt uit de brieven. Namelijk dat Ronalds vader veel later is overleden dan Ronald altijd heeft gedacht. 'Het blijkt dat mijn vader in 1975 door verdrinking om het leven is gekomen. Het bizarre toeval wil dat ik in de zwembadbranche werk en een stichting heb opgericht tegen verdrinking (zie kader, red.). Volkomen toeval!' Toen Ronalds vader overleed, was hij acht, negen jaar. 'Hij heeft dus nog een aantal jaar geleefd met de wetenschap dat ik er was, maar zonder dat er contact was. Dat hij mij niet heeft gezocht, dat vind ik onbegrijpelijk en zó jammer. Maar misschien heeft mijn moeder wel

Het gezin van Ronald, met v.l.n.r.:
Dante, Nicole, Mads, Ronald en Tord

‘Pas op mijn veertigste zag ik voor het eerst een foto van mijn vader’

gezegd dat ze geen contact meer wilde. Of heeft hij me wel gevolgd, maar had ik daar geen weet van. Als ik het bij mezelf naga, kijk naar hoe ik ben, dan zou ik, als ik zou weten dat ik een zoon heb, hem absoluut volgen of proberen deel uit te maken van zijn leven. Mocht uit de reportage van *Spoorloos* blijken dat mijn vader me toch vanaf de zijlijn heeft gevolgd, dan zou me dat absoluut een geluksgevoel geven. Het gemis van een vader heb ik altijd gevoeld, ik was altijd op zoek naar een vaderfiguur. En nu ik weet dat hij een dubbelleven leidde, ben ik nog nieuwsgieriger geworden: wat was hij voor iemand? Hoe kon hij in deze situatie verzeild raken? Ik hoop echt dat *Spoorloos* straks alles duidelijk kan maken. Misschien zijn er nog meer ex-vrouwen van hem in leven. Mijn moeder is inmiddels overleden en onze karakters verschilden behoorlijk. Ik vraag me af of ik op hem lijk.

Ik ben er dankbaar voor dat mijn moeder veel voor me over heeft gehad, maar daarnaast is er altijd het gevoel: je bent niet eerlijk tegen me geweest. Je hebt

dat deel van je leven, dat voor mij zo belangrijk is, verzwegen. En dat knaagt. Ik blijf denken: je had me dat kistje met brieven ook op mijn 21ste verjaardag kunnen geven. We zijn weleens samen op vakantie geweest naar Duitsland. Als ze de waarheid niet verzwegen had, dan hadden we samen zijn graf kunnen bezoeken.’

Afgelopen december is Jenny begraven, verder is er geen familie. ‘Ik zou het heel fijn vinden als er wat familie bij komt; ik vind familie gewoon leuk. Als ik kijk naar mijn schoonfamilie, als we met Kerst met twintig man bij elkaar zitten, dat vind ik heerlijk.’ Maar daaronder ligt nog een andere wens. ‘Als ik terugkijk, ben ik jarenlang gefrustreerd geweest en voel ik nog steeds die frustratie dat ik niet weet wat de waarheid is. Ik wil dat het geheim dat al die jaren een last voor me is, ontsloten wordt. Al die keren dat me gevraagd werd: “Hoe zit het met je vader?”, dat waren nooit fijne momenten. Ik moest consistent blijven in mijn eigen leugen daarover, in het door mij verzonden verhaal. Ik wil dat die last van de verzinsels wordt weggenomen. En dat gebeurt als ik de waarheid leer kennen.’

Zien? Deze uitzending van *Spoorloos* is te zien in het nieuwe seizoen, vanaf 13 april op tv.